

Різноманіття підходів до визначення форм використання аутсорсингу створювало плутанину у виборі оптимальних варіантів здійснення аутсорсингової діяльності. Запропонована класифікація форм використання аутсорсингу більш точно характеризує особливості взаємодії підприємства-замовника і виконавця в межах аутсорсингової співпраці. Це дасть змогу спростити процес прийняття рішення щодо його впровадження у виробничо-господарську діяльність підприємств і зменшить ризиковість здійснення аутсорсингової діяльності.

1. *Александрова С. А. Аутсорсинг перспективи застосування на під-приємствах туристської індустрії / С. А. Александрова // Комунальне господарство міст : наук.-техн. зб. – 2011. – № 98. – С. 408-413.*

2. *Аникин Б. А. Аутсорсинг и аутстаффинг высокие технологии ме-неджмента : учеб. пособие. 2-е изд., перераб. и доп. / Б. А. Аникин, И. Л. Рудая. – М. : ИНФРА-М, 2009. – 320 с. – (Высшее образование).*

3. *Загородній А. Г. Аутсорсинг та його вплив на витрати підприємства / А. Г. Загородній, Г. О. Партин // Фінанси України. – 2009. – №9 (166). – С. 87-97.*

4. *Календзян С. О. Аутсорсинг и делегирование полномочий в дея-тельности компаний / С. О. Календзян. – М. : Дело, 2003. – 178 с.*

5. *Микало О.І. Аналіз та класифікація форм аутсорсингу / О.І. Микало // Економічний простір. – 2010. – № 37. – С.216-222.*

6. *Хейвуд Дж. Б. Аутсорсинг в поисках конкурентных преимуществ / Дж. Б. Хейвуд ; [пер. с англ.]. – М. : ИД «Вильямс», 2004. – 176 с.*

Дорош О.В.

к.е.н., викладач

ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»

АНАЛІЗ ЯВИЩ, ЩО Є НЕСУМІСНИМИ З ПОНЯТТЯМ «ГІДНА ПРАЦЯ»

Характеризуючи результати дії соціально-економічного механізму забезпечення гідної праці за блоками індикаторів явищ, які є неприйнятними, несумісними з поняттям гідної праці і які необхідно викоринити в соціально–трудої сфері, варто відзначити, що до них належать: «Дитяча праця та примусова праця, що мають бути скасовані» та «Різні форми дискримінації щодо можливостей у сфері зайнятості».

За оцінками МОП, у всьому світі живе понад 218 мільйонів дітей, які змушені працювати. Перше дослідження з питань дитячої праці в Україні, проведене МОП у 1999 р. спільно з Державною службою статистики України, виявило 350 тис. працюючих дітей. Діти були залучені переважно до праці в сільському господарстві (46,0 %), торгівлі (26,0 %) та сфері послуг (19,0 %). Середній вік, в якому діти починали працювати, становив 12 років. Найсерйозніше занепокоєння викликала тривалість робочого дня дітей. Робочий час майже 6 % працюючих дітей у віці 13–14 років був довший, ніж у дорослих (41 година на тиждень), а 2 % хлопців і дівчат у віці 15–17 працювали понад 56 годин на тиждень [3]. Однак слід зазначити, що не вся трудова діяльність дітей підпадає під поняття «дитяча праця». Участь у виконанні деяких видів легких робіт, наприклад, посильна допомога батькам у домашніх справах, що не відбирає багато часу, належно організована трудова діяльність підлітків під час канікул, – усе це розглядається як елементи виховання, а також спосіб здобуття базових професійних навичок та вміння адаптуватися в суспільстві і не вважається дитячою працею.

Поняття «дитяча праця» охоплює як оплачувану, так і неоплачувану роботу та діяльність, що в психологічному, фізичному або моральному планах пов'язані з небезпекою чи заподіянням шкоди. Це така праця, що позбавляє дітей можливості

навчатися в школі або змушує їх, окрім шкільних занять і домашніх обов'язків, завантажувати себе додатковою роботою, що виконується в інших місцях [1].

Тобто під дитячою працею розуміється робота, виконання якої становить загрозу життю та здоров'ю дитини, яка заборонена міжнародним та національним законодавством. Наслідки дитячої праці несуть в собі непоправні втрати для окремої особистості та суспільства загалом, а саме: розвиток та поширення насильства, економічна та психологічна залежність від роботодавця, безграмотність, низький рівень адаптації в суспільстві, складнощі у психологічному та розумовому розвитку дитини, криміналізація суспільства, поширення хвороб, зменшення генофонду нації та деградація суспільства в цілому.

Україна здійснила ряд законодавчих заходів для ліквідації дитячої праці. Конвенція МОП № 138 про мінімальний вік для прийому на роботу була ратифікована у 1979 р. Президією Верховної Ради УРСР, а Конвенція МОП № 182 про заборону та негайні дії щодо ліквідації найгірших форм дитячої праці – у 2000 р. Верховною Радою України. Мінімальним віком для прийому на роботу було визначено 16 років; водночас особам віком до 18 років досі дозволяється виконувати певні види небезпечних робіт у навчальних цілях, згідно з певними умовами [4].

Слід зазначити, що протягом останніх років зберігається тенденція до погіршення стану здоров'я дітей. За даними МОЗ, у 2005 р. поширеність захворювань у дітей віком до 17 років становила 114403 уперше зареєстрованих випадків захворювань на 100000 дітей проти 146295 випадків у 2011 р. [6].

Високий рівень захворюваності дітей зумовлений в першу чергу способом життя. Саме в підлітковому віці існують суттєві ризики асоціальної поведінки (куріння, вживання алкоголю, наркотиків), що суттєво впливає на загальний стан здоров'я. Так, за результатами соціологічного дослідження «Ставлення молоді України до здорового способу життя», тільки 34,0 % дітей віком 14–17 років виконують ранкову зарядку, 21,0 % ніколи не здійснює прогулянки перед сном, тільки половина (52,0 %) мають сон тривалістю 8 годин. Отримані результати свідчать про тривожну тенденцію – чимало молодих людей не розуміють важливості та доцільності фізичних навантажень, прогулянок на свіжому повітрі й необхідності повноцінного сну.

Як і в сфері охорони здоров'я, в освітній сфері ситуація є також тривожною. Рівень фінансування системи державної освіти в Україні є недостатнім, і це негативно позначається на забезпеченні навчальних закладів сучасними підручниками та навчальними посібниками, технічними засобами, комп'ютерною технікою, іншим обладнанням.

Саме тому в Україні безпритульні діти в більшості випадків взагалі не охоплені середньою освітою. Спостерігається збільшення чисельності дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, – це близько 96 тис. осіб, з них майже 62 тис. перебуває у закладах для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, що на 71,0 % більше, ніж у 1995 р. При цьому 90,0 % дітей втратили сім'ю через відмову батьків опікуватися долею дитини [5].

Тому діти змушені працювати, адже не мають засобів існування. Протягом останніх років кількість усиновлених дітей з числа дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування значно зменшилась: з 5241 дитини у 2005 р. і до 4416 дітей у 2011 р. [2]. Діти, позбавлені батьківського піклування, займаються жебракуванням, бродяжництвом. Численними є факти сексуальної експлуатації, насильства, жорстокого поводження з дітьми та торгівлі ними, хоча реальна картина такої ситуації не відображена в офіційних документах інституцій, що покликані захищати права дитини в Україні.

Головними причинами, що змушують батьків і дітей шукати шляхи збільшення доходів родини за рахунок дитячої праці, є безробіття, низький рівень заробітної плати та бідність. Якісне дослідження МОП ІПЕК [1] засвідчило, що батьки, як правило,

позитивно ставляться до дитячої праці, розглядаючи раннє працевлаштування як корисний досвід соціального та особистісного розвитку дитини.

1. Міжнародна програма із викоренення найгірших форм дитячої праці (МОП-ІПЕК) в Україні. Міжнародна організація праці [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ilo.org.ua/DocLib/Публікації/буклет_програма%20%20МОП-ІПЕК%20в%20Україні-2008.pdf

2. Офіційний сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>

3. Протидія використанню дитячої праці та торгівлі дітьми в Україні. Міжнародна організація праці. Міжнародна програма з викоренення найгірших форм дитячої праці (МОП-ІПЕК) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ilo.org.ua/DocLib/Публікації/БРОШУРА_ПРОТИДІЯ%20ВИКОРИСТАННЮ%20ДП_2008

4. Профіль гідної праці в Україні / Під ред. Іванкевича В.В. – генерального директора Інституту розвитку соціального страхування та кредитування. – Міжнародна організація праці, 2011. – 87 с.

5. Розпорядження КМУ від 22 квітня 2006 р. № 229-р Київ Про схвалення Концепції Загальнодержавної програми «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини на 2006-2016 роки» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1095.770.0>

6. Статистичний бюлетень «Національні рахунки охорони здоров'я (НРОЗ) України у 2011 році». К.: Державна служба статистики України, 2013. – 170 с.

Ерастов В.І.

аспірант Київського національного університету
імені Тараса Шевченка, Економічний факультет

СТРАХОВИЙ РЕПОЗИТОРІЙ ЯК АЛЬТЕРНАТИВА КЛАСИЧНОМУ ІНТЕРНЕТ-СТРАХУВАННЮ

Глобалізаційні процеси в сучасній економіці тісно пов'язані з розвитком інформаційних технологій та так званої електронної економіки. В сучасних умовах ведення бізнесу без використання сучасних інформаційних технологій є неможливим, оскільки значно знижуються конкурентні позиції будь-якого інституту, як приватного, так і державного. Насиченість традиційних ринків передбачає пошуки нових підходів до клієнта та нових форм взаємодії із ним.

Сучасні тенденції розвитку залучення клієнтів вимагають максимізації комфорту. Клієнт має отримати те, що він забажає у тій формі, у тому місці та у той час, що є для нього найбільш зручними. Використання інтернет для аквізиції страхового захисту стає все більш доцільним та ефективним. Перевід документообігу в електронну форму дозволяє значно знизити витрати на ведення справи та пришвидшити взаємодію з клієнтами.

Впровадження нового інституту страхового ринку, що централізовано візьме на себе усі функції з випуску, обслуговування та контролю за обігом електронних полісів, може стати альтернативою класичному інтернет-страхуванню. Розвиток системи бездокументарного обігу страхових полісів є нагальним для задоволення потреб страхувальників та розвитку страхового ринку в цілому. Актуальність даного питання швидким технологічним прогресом та високими фінансовими витратами на підтримання відповідного рівня технічної оснащеності.

Розвиток Інтернет технологій є незаперечною віхою розвитку сучасного суспільства. Вільний доступ до широкої мережі 3G та 4G з безлічі інтелектуальних